

INFORMAČNÍ
Z P R A V O D A J
Klub absolventů
Vojenské konzervatoře – VHŠ

ČÍSLO 123 - 3/2018

Dámy a pánové, přátelé.

Léto nám pomalu končí a já doufám, že jste i přes velká vedra nabrali nové síly do dalších let života. Píšu úvod nového Zpravodaje a dnes dokonce prší, což je jev v tomto létě zcela nevídaný.

My už ale myslíme na druhou sobotu v říjnu, kdy se koná výroční schůze našeho klubu. Letos naše setkání vychází na 13. října. Setkáme se jako vždy v Domu armády Praha na Vítězném náměstí v Praze 6-Dejvicích.

Všechno ale není tak jasné jako v minulých letech. Už po nás chtějí peníze. A ne zrovna málo! Dozvěděli jsme se to teprve nedávno, a to už budeme těžko něco měnit. Myslím místo setkání. Na výroční schůzi se na vás obrátíme a poradíme se, co do budoucna podnikneme. Jestli zvýšit členské příspěvky a platit, nebo sehnat si jiné místo kde se budeme scházet.

Pro pořádek připomínám, že prezentace bude probíhat jako vždy už od 8 hodin ráno a výroční schůze začne v 10 hodin.

Na naše výroční setkání jsem také pozval manažera prohlídkových tras na Roudnickém zámku, který nám podá zprávu o zamýšlené výstavě o VHŠ. Tedy informace z úst nejpovolanější osoby.

I když jsme poněkud rozladěni novou situací kolem místa našeho setkání, nic nepřevyšší to, že se po roce opět setkáme, podáme si ruce nebo se i obejmeme na znamení, že se zase rádi vidíme. To mějte hlavně na paměti, odhodte pohodlnost stranou a přijedte.

Váš Miroslav Průžek st.

Jiří Vondrovic, absolvent VHŠ 1955-1958

PALÍČKÁCH JE MŮJ UM - A BUM!

PACHATEL SE VRACÍ NA MÍSTO ČINU

Do Liberce jsem se vrátil po pětadvaceti letech jako sólista opery. Jak jsem se tam dostal? Po absolvování konservatoře jsem byl angažován v divadle F.X. Šaldy na základě konkursu.

Jedna role za druhou. Práce nad hlavu. To jsme zrovna zkoušeli Thomasovu Mignon. Byla nás plná šatna. Povídali jsme si o všem možném a najednou do šatny nakoukl Luděk Vele a povídá „Měl jsi telefon.“ Podává mi lístek s telefonním číslem. Máš tam ihned zavolat. Neváhal jsem ani vteřinu a běžel jsem do vrátnice k telefonu. Bylo mi divné, proč se celá šatna zvedla a šla za mnou. Vytočil jsem číslo a čekal, kdo se ozve. Ještě jsem zapomněl podotknout, že tam bylo napsané i jméno s. Medvěd. Ve sluchátku to zapraskalo a ozval se hlas: "Tady zoologická zahrada." Bylo mi hned jasné, že to je vtip. Zpoza rohu vykukovaly hlavy kolegů, kteří to již

nemohli vydržet a vybuchli ve spontánní smích. Omluvil jsem se za omyl a zavěsil sluchátko. Smál jsem se tomu také, ale to jsem ještě netušil, že to ten den neskončilo.

Kolegové seděli v šatně na svých místech a dělali, jakoby se nic nestalo. „Jak dlouho jsi v ROH?“ Ptá se najednou jeden kolega druhého. Ten odpověděl: „No, dost dlouho, takže už bych měl mít nárok.“ Luděk se na mě otočil s tou samou otázkou. „Asi tak jedenáct let,“ povídám. Tak to máš tedy nárok. To už jsem nevydržel a zeptal jsem se k uspokojení všech přítomných: „A na co?“ „Na hovno!“ Zaznělo šatnou jako jeden muž. Musel jsem si to vyslechnout jako kandrdas první sezonu u divadla.

Těch historek v Šaldově divadle bylo nepřeborné množství. Třeba při Maškarním plesu, když Richard přichází k Urlice na popraviště. Na scéně byl sbor, který měl po Richardovi začít zpívat. Nevím, jak se to seběhlo, při antré jsem měl zazpívat: Zdá se, že jsem prvý. Přišel jsem na scénu o něco dřív, chytil jsem nástup dirigenta, ale nepatřil mně. Po mé replice sbor nenastoupil. Bylo mi jasné, že jsem to zazpíval moc brzy. Říkám si, musíš to napravit. Když přišel můj skutečný nástup, nevím co mě to napadlo. Zazpíval jsem: Zdá se, že jsem druhý. Sbor stejně nezačal.

Tehdy jsme připravovali Orfea v podsvětí, kterého režíroval Milan Karpíšek. Já byl obsazen do role Jupitera, ještě s Láďou Šorsákem v alternaci. Všechno bylo hotovo a den premiéry se nezadržitelně blížil. Po generálce jsem se dozvěděl nemilou zprávu, že Láďa utrpěl při pádu na ledě zlomení ramenního krčku a byl vyřazen z provozu. Všechno bylo na mně. Režisér mi neustále kladl na srdce, že na sebe musím dávat pozor. Při konverzaci jsme došli do kavárny Pošta, kde jsme při rozmluvě konzumovali lahodné vínečko.

Začalo se stmívat a bylo na čase se jít také vyspat, protože druhý den byla generálka pro druhé obsazení. Venku bylo bílo, namrznuto a kluzko. Nedošli jsme ani sto metrů a režisér se na mne otočil a povídá: „Vydržíš to?“ „To víte, že jo, pane režiséře!“ To víno už začalo působit. Když jsem pana režiséra takto ujistil, vyrazili jsme k hotelu Zlatý lev, kde bydlel. Po dvou krocích jsem uklouzl, nohy mi vyletěly nahoru, jako když je někdo podrazí. Jako pytel jsem padl na záda. Pan režisér se ke mně naklonil a zeptal se, jestli se mi něco nestalo. Cítil jsem jen teplo v ústech, to jak jsem si prokousl jazyk. Odvětil jsem, šišlaje, že to bude dobrý. A abych páně režiséra utvrdil, spustil jsem první výstup: Chces vedet, co se s ním stalo? Š mi moc nešlo, ale znovu jsem pana režiséra ujišťoval, že ráno to bude dobré. Bylo to lepší, ale do premiéry zbývalo už jen den. Naštěstí to dobře dopadlo. Žádný logoped o mne neprojevil zájem.

Byl březen. Mé rozhodnutí bylo pevné. Odejdu. Stejně mi to za těch pět let, co jsem v Liberci působil, dalo zabrat. Rodina v Praze, pořád dojíždět, ne, to není život. Měl jsem problémy i s hlasem.

To jsme dávali Flotovu Martu a ještě k tomu dopoledne. Byl jsem silně indisponován, a přece jsem šel na jeviště, přemlouván náborářkou. Jeden tón a konec. Kykyryký! Ne, nemá to smysl, trápit se a nakonec stejně odejít. Dal jsem výpověď.

Co teď a co potom? Patrně jsem tušil, že mě bude provázet stejný osud, jako když jsem přijel od cirkusu. Jsem muž činu a nemohl jsem čekat, až mě někdo zavolá. Sem tam jsem ještě hostoval v Liberci, ale na uživení to nebylo.

Přihlásil jsem se jako zedník do JZD Mořina. Bylo to bezvadné. Potřeboval jsem si provětrat hlavu a tady se naskýkala obrovská příležitost. Chodil jsem pracovat do kravína s vrtačkou v ruce a krávy mě docela braly. Taky jsem jim ráno zazpíval: Vás, krávy mám tak rád ... Všechno by šlo, až na ten pach šatů. Moje teta

říkala: "Bude pršet, cítím krev z Lítně". Tam se totiž poráží dobytek a když smrděla krev, tak obyčejně opravdu pršelo. Vzal jsem tedy montérky, odnesl je dál od jejího okna a bylo po dešti.

Dnes už nesmrdím od krav, dnes jsem pan učitel na základní umělecké škole. Pevně věřím, že to ještě není mé pouti konec... Kdyby tomu tak bylo, myslím, že by to byl konec jednoho lidského života a to by bylo škoda. Ne?

Pokračování příště.

Václav Liška absolvent VHS v roce 1956 – 1959.

VZPOMÍNKY MUZIKANTA - VÝŇATKY Z KNIHY JÁ NIC, JÁ MUZIKANT

* * *

Ještě jednou se vojenským složkám podařilo nás ošidit. Vojenskou základní službu jsme končili 24.září. Zavolali si nás na kádrové oddělení a nabídli, že ten termín je jaksi podivný, že nás jako vojáky z povolání povýší od 1.října. Těch pár dní už to přece vydržíme, ven z kasáren si můžeme chodit jak chceme, budeme mít už všechny výhody jako vojáci z povolání. Kdo by na to nepřistoupil? Souhlasili jsme. Později jsme se dozvěděli, že kdybychom trvali na původním termínu, dostali bychom první výplatu za celé září. Někdo ze štábu se asi pěkně napakoval. Ale čert to vem - byli jsme volní!

CESTA KE ŠTĚSTÍ

Jakákoli škola je samozřejmě dobrá věc. Naši učitelé do nás nacpali obrovské množství vědomostí. Navíc – ten vojenský dril. Hlavně smysl pro povinnost. Opravdu jsme se tam něco naučili. Po letech jsme se dozvěděli, co se dalo v civilní konzervatoři obejít. Nějaké hodiny vyučování se daly celkem snadno vynechat, ze strany učitelů tam vládla tolerance s tím, že kdo má skutečný zájem o absolutorium, ten se připraví ke zkouškám bez ohledu na to, jestli chodí na vyučování, nebo ne. Ve vojenské konzervatoři nic takového neexistovalo. Všechno podléhalo přísné disciplíně. A bylo to dobře! Absolventi Vojenské hudební školy se stali a jsou dodnes špičkovými muzikanty v těch nejlepších hudebních tělesech u nás i v zahraničí.

HUDBA POHRANIČNÍ STRÁŽE

Posláním této hudby bylo vyhrávání vojákům Pohraniční stráže na státních hranicích. Objížděli jsme pohraniční rotu hlavně na západní straně a vyhrávali těm, kteří zrovna měli volno. Tehdy to ti vojáci opravdu neměli lehké. Západní hranice byla obehnána složitou bariérou z ostnatého drátu nabitého elektrickým proudem o síle několika tisíc voltů. Při jakémkoliv dotyku došlo ke zkratu a na rotě byl okamžitě vyhlášen poplach. Mělo to ale také své klady. Většinou o dráty zavadila nějaká zvěř, takže na jídelníčku bylo srnčí, guláš z divočáka apod. Tyto cesty na západní hranici jsme neměli příliš v lásce. Kodrcat se z Bruntálu 500 km ve staříčském rozhracím, věčně porouchaném Ikarusu nebyl žádný med.

Za těch tři a půl roku se leccos zažilo. Dobré i zlé. Ale nač na to zlé vzpomínat? Bruntál a Hudba Pohraniční stráže je pro mě nesmazatelná epizoda mého života. Když je člověku osmnáct, devatenáct, všechno do sebe hltá plnými doušky. První muzikantské úspěchy i neúspěchy, kamarádské vztahy, první láska, zkrátka – život. I když jsem přišel o dva roky platu, i když jsem se dostal 300 km od své mi-

lované Prahy, nelituji toho. Má se začínat od píky, jak se říká. Je to podobné, jako když se absolvent herecké školy (DAMU) ocitne okamžitě na podiu Národního divadla. Myslím, že to není správné, každý má postupovat po nějakém žebříčku a neustále dokazovat, že má na víc. Já to tak zažil a vyplatilo se mi to.

KAPELNÍK MOUCHA

Hudba Pohraniční stráže neměla vůbec špatnou reputaci. Kapelník Moucha, i přes svojí nedůtklivou povahu, byl výborný dirigent, věděl, jak zahrát na srdíčka posluchačů a my jako nováčci jsme se naučili poznávat krásnou muziku, nejen etudy jako ve škole. Rossini, Verdi, Smetana, Dvořák, Straussovy valčíky. Objevovali jsme nový svět. Jenže – byli jsme mladí a táhlo nás to někam výš. V televizi dost často vystupovala Ústřední hudba Min. vnitra. Sledovali jsme ty pořady se zatajeným dechem. Ten mohutný zvuk, ta dynamika, jednou potichoučku, najednou forte, bezvadní zpěváci, krása. Tam jsme přece měli nastoupit ze školy!

Kapelník Moucha v čele orchestru

Prvnímu, kterému se to podařilo, byl Miloslav Khás. Nebyl sice absolvent VHŠ, ale byl a je to úžasný muzikant. Hrál na klarinet sice s tonem jako Acker Bilk, s takovým tím neškoleným tonem, který se do velkého dechového orchestru nehodí, ale brzy v Praze zaujal místo v saxofonové sekci na barytonsaxofon, který mu seděl. O něm bude řeč ještě na jiném místě.

Kapelník Moucha samozřejmě nechtěl pouštět ty nejlepší muzikanty ze svého orchestru, přes ten jeho skorohitlerovský knír prskal na všechny strany, ale nakonec povolil kromě M. Kháse odchod z nás pěti, kteří jsme k němu společně nastoupili jen Honzovi Burianovi a Tondovi Plocovi. Honza nastoupil do Uměleckého souboru Min. vnitra a Tondovi se podařil sen nás všech. Stal se členem ÚH MV.

Se mnou to bylo velmi, velmi složité. Kapelník Moucha odmítal další propuštění mladého muzikanta, věděl, že i já mám zaječí úmysly. Snad to nebude znít jako chvála, ale dělal jsem v tom orchestru solistu na klarinet, na housle jsem zastupoval solistu Bohouše Hubeného. Ten taky odešel k ÚH MV jako hráč na baskřídlovku. Zůstal jsem na oba nástroje plně vytížený.

Co jsem měl dělat? Mě to pořád lákalo do Prahy za lepším orchestrem, za lepší kariérou. Je pravda, že jsme se u hudby PS hodně naučili. Získali jsme praxi a také něco zajímavého zažili. Jezdili jsme po hraničních rotách po tehdejší západní hranici naší republiky, v Bruntále jsme vyhrávali na státních svátcích, v místním divadle vyhrávali s tanečním orchestrem. Kulturní život tam díky vojenské hudbě vzkvétal.

Jezdili jsme ale i do Prahy. Největší zážitek bylo na příklad uvítání prvního kosmonauta světa na letišti, Jurije Gagarina. Jeho výstup z letadla byl famózní. Psalo o tom nadšeně Rudé právo.

JE DOBRÉ MÍT KAMARÁDA

Hudba PS jezdila každoročně na nácvičky slavnostních vojenských přehlídek, ty se konaly každoročně k výročí osvobození Rudou armádou (tehdy se nesmělo říkat Rudou a Americkou armádou). Ve Vodochodech poblíž Prahy stojí dodnes letiště, kde se zkoušejí bojové tryskové letouny vyrobené v místní továrně. Tam se cvičily všechny vojenské útvary MV v perfektním provedení jejich pochodu na letenské pláni. A hudba jim k tomu samozřejmě hrála od rána do večera. Spali jsme pod stany a někdy na nás počátkem května padal sníh.

Při jednom každodenním nácvičku si mě vyžádal nějaký důstojník, vyšel jsem z řady a on mi sdělil: „Soudruhu vojíne, máte tady telegram. Zemřel vám otec. Zadržte si u kapelníka volno na pohřeb.“

Kapelník byl „ohleduplný“ a dal mi jeden den volna, abych mohl navštívit rodinu. To už nevydržel náš starší kolega Bohouš Opálka, který nám dělal takového nepsaného důvěrníka. Řekl Mouchovi, že podle vojenského řádu patří vojákově základní služby v případě úmrtí rodičů nárok na sedm dní volna. Kapelník těžce nesl, že mu ubude klarinetista při takové důležité akci, jako je nácviček na přehlídku. Musel ustoupit. Jedno přísloví praví: „odpustit se dá, ale zapomenout ne“. Nezapomněl jsem.

Po pohřbu tatínka čas běžel dál, našel jsem si dívku, s kterou jsem se 6. ledna 1962 na radnici oženil. Hudba mi v tom mrazu na náměstí byla připravena vyhrávat, ale já s hrůzou zjistil, že jsem v tom fofru zapomněl na nočním stolku snubní prstýnky. Hudba i nevěsta musely počkat.

Na mé svatbě mi hráli moji kolegové, ale museli na mě počkat. Zapomněl jsem doma snubní prstýnky

V době, kdy tatínek zemřel, jsme stavěli v Losiné u Plzně dům. Maminka se nedokázala smířit s tím žít pod jednou střechou tam, kde prožila s manželem nejlepší léta a odkud tak náhle odešel. Byla v tom modřanském domku sama. Její tři synové byli všichni na vojně. Rozhodla se vyměnit byt a žít jinde, aby jí to prostředí tolik nepřipomínalo tu smutnou

událost. Podařilo se jí přestěhovat z Modřan do Prahy Vršovic, do starého činžáku, do bytu ve čtvrtém patře bez výtahu, bez plynu, s pokojem a kuchyní, kde byl jen

sporák na uhlí. Ale bylo tam WC a koupelna. A sto třicet schodů do sklepa pro uhlí a zpět s popelem. Nikdo jí tehdy neporadil, že si mohla vybrat něco lepšího. Všichni její synové nebyli k dispozici, sloužili vlasti.

Vznikla zapeklitá situace. Maminka dostavovala dům v Losiné, pendlovala mezi Prahou a Losinou a samozřejmě jí to zmáhalo. V Losiné už se dalo jakžtakž bydlet a proto se rozhodla, že se tam natrvalo odstěhuje. O mně věděla, jak moc toužím dostat se do Prahy a byt ve Vršovicích mi přenechala.

Vznikl ale problém. Za komunistů byla velká nouze o byty a Domovní správy úzkostlivě hlídaly, jestli je byt obydlený. Pokud ne, hrozilo, že byt propadne státu bez nároku na odškodnění.

Co dělat? Jediné řešení bylo do bytu se nastěhovat. Ale jak jsem tam mohl bydlet, když jsem pořád sloužil v Bruntále? Ani pronajímat byty nebylo možné. Na to by domovní správa brzy přišla a bylo by po bytu. Došlo k absurdní situaci. Moje žena Míla se přestěhovala do Prahy do mého bytu a já bydlel v Bruntále u jejích rodičů. Neskutečné !

Bruntálský dům v Neumanově ul.6, kde jsem začínal svoji muzikantskou i manželskou kariéru

Pokračování příště

Rudolf Fluksa

CO NEODNESL ČAS ANI MRTVICE.

JAK JSEM SEDĚL V BASE.

Kdo nebyl v base, nebyl na vojně, říkali staří mazáci a já jsem také dostal příležitost ověřit si pravdivost tohoto okřídleného úsloví. Ale abych své vzpomínkové vyprávění začal popořádku. Nebude už o Roudnici, ale o službě u vojenské hudby posádkou Znojmo, pod vedením kapelníka mjr. Svatoše.

Na podzim roku 1961 narukovali z Vojenské hudební školy ke Svatošovi Jirka Jonáš, Petr Střída, Milan Homolka, Karel Novák, Josef Secký, Standa Housar, Pepa Moláček a moje maličkost. A ještě nesmím vynechat Láďu Hubáčka. Devět nás bylo čili celá desetina našeho ročníku. Ke Svatošovi se chodilo za trest. Pravda je, že jsme nebyli zrovna vzorovými typy pro budování socialismu.

Každý z nás měl už z Roudnice nějaké prohřešky. Vypíjení, kouření., odmlouvání velitelům, neuposlechnutí rozkazu a pod. A u Svatoše to byla polepšovna.

Proberu naši sestavu z muzikantského hlediska: Jonáš a Střída byli skvělí klarinetisté a dovedli ovládat i saxofony. Střída altku, Jonáš tenora. Když oba vzali altky, mohli jsme hrát dokonce sladáky ve stylu Billyho Waughana. Homolka a Secký byli pro taneční muziku nepoužitelní. Já osobně bych je do kapely nechtěl. Novák hornista a harmonikář se brzy naučil na piano a tento nástroj hrál s naší dixielandovou kapelou. Standa Housar byl trumpetista. Jako jeden z mála dokázal dechově uhrát "Panama rag" a "The Marsch of Bob Cats" známý

"Bobkec". Není moc trumpetistů, kteří tyto dvě náročné skladby dokáží bez potíží zahrát. A Láďa Hubáček, skvělý trombonista, který pohostinně hrával i v Brně s orchestrem Mirko Foreta. Já jsem s tímhle dixíkem tloukl bicí. Raději bych hrál kytaru, ale jiný bicista k dispozici nebyl. Noty pro kapelu psal Hubáček, jehož hudebním vzorem byl Karel Krautgartner. Nebo jsem aranžoval já, mým vzorem byl tenkrát Ladislav Bezubka, který hrál v kavárně Valdek. Bavilo nás hrát taneční muziku a hrálo nám to dobře. Leč krátce.

Svatoš nás měl roztríděné do dvou kategorií. "Staří praporčíci, svědomitě si plní své povinnosti" a my jsme byli "mladí soudruzi", ačkoliv členem strany, která měla v zemi vedoucí úlohu z nás nebyl nikdo. Musím dodat, že z nás devíti, co jsme narukovali do "Svatošárny, je živ už jenom Milan Homolka, Standa Housar a já. Ti ostatní už možná hrají na nebeském kůru.

Jednou jsme měli se Standou Housarem službu u roty. Standa od deseti do dvou, pak mě měl vzbudit a já od dvou do půl šesté. Budíček byl už v půl šesté, aby se stihla rozcvička, úklid světnic a odkráčeli jsme přes celé město od Gránic až do Žižkových kasáren na snídani. Já jsem se tenkrát probudil v půl sedmé do růžová vyspalý. Standa Housar zaspal a nevzbudil mne. Všechno ještě v půl sedmé spinkalo jako v zámku Šípkové Růženky a na chodbě Svatoš dýmal hněvem. Standa v posledním momentě přišel ke mně a povídá: "Člověče, velkej průser, já jsem zaspal. Prosím tě, vem to na sebe, já teď nemůžu mít malér. Já chci studovat konzervatoř a Svatoš by mi to nepovolil!"

"A co za to?" "Vole, dám ti flašku zelený!" "Dobrá, беру." A už tu byl Svatoš a výslech: "Soudruhu, vzbudil vás soudruh Housar!?" "Vzbudil." „Ptám se vás po druhé: Vzbudil vás Housar!?" "Vzbudil." "Ptám se po třetí, rozmyslete si to! Vzbudil vás?!" "Vzbudil." "Tak jak to, že jste spal?" "Byla mi zima, zalezl jsem do postele a usnul jsem." "Zítra přijďte k dennímu hlášení, budu vás muset potrestat." To jsem věděl. A věděl jsem i, že za usnutí ve strážní službě je taxa sedm ostrých. Tady bych měl vysvětlit rozdíl v trestech. Když byly zaražené vycházky, a ty dával Svatoš nejraději, musel ten, kdo byl potrestán vykázat nějakou práci. V létě se sbíral lipový květ, v zimě se cpaly piliňáky, průběžně celoročně zadával opisování do hlasů z partitur. Když vězeň dostal trest sedm po službě, tak večer vzal deku a šel se do basy vyspat. Ráno na zaměstnání se vracel k útvaru. Když dostal sedm ostrých zůstal vězeň v base celých 24 hodin. A to Svatoš neměl rád. Ale tady je dát musel.

Byl leden r.1962. Tuhá zima a uhlí bylo málo. A ničím jiným se tenkrát netopilo. Byl předpis, že ve vězení, tedy v base musí být teplota nejméně 18⁰C, jinak musí závodčí vězně propustit. A to dévéťák (dozorčí vojskového tělesa) nechtěl. Poddůstojnická škola, privilegovaný útvar, měla uhlí dost. Na rotách nebylo, vojáčci se balili do vaťáků a klepali zimou. Vězni si s dévéťákem chodili pro uhlí na PŠku a kamna Petry jsme rozžhavili do běla. Ve věznici bylo ne 18 ale aspoň 28⁰. Liboval jsem si to tam. A užíval pohodu daleko od Svatoše. Přes den jsme chodili odmetat sníh, před štábní budovou jsme zametali chodník. Aby velitel pluku plk. Janoušek až půjde ráno do práce náhodou neuklouzl. Sedm dní v přetopené base mi uteklo jako voda a já se zas musel vrátit ke Svatošovi.

Oblíbeným předmětem tohohle kapelníka byla chemická příprava. To se třeba četli odstavce z řádů a kromě čtoucího museli mít všichni na sobě plynové masky. Nebo usilovným pochodem v plynových maskách podle Dyje k Trausnicovu mlýnu a usilovným pochodem v plynových maskách zpět. Teď je v těch místech Znojemská přehrada. Byli jsme tenkrát mladí vlčáci v nejlepších letech a snad i v nejlepší kondici, ale Svatošovi jsme nestačili. Ten měl fyzickou vynikající.

Když jsme doběhli ke mlýnu zavelel: "Přestávka!" Okamžitě jsme si strhávali masky a zhluboka prodýchávali. Ozvalo se: "Soudruzi, neřekl jsem jasno, jenom, přestávka!" Zjistil odkud jde vítr a hodil mezi nás dýmovníci se slzným plenem. Někteří z nás měli volnější masku, která netěsnila. Někteří si odšroubovali filtr, aby se lépe dýchalo. Já jsem také zaslzel, měi jsem pod lícnicí zastrčený kapesník. S odstupem času mi běhání v plynových maskách připomněl film "Pahorek," který v roce 1965 natočil režisér Steve Lumet. Zde seržant Williams honí po pahorku v plynové masce schváčeného Stevense.

Jezdili jsme také do Mašovic házet ostré granáty. V mrazu mínus 20⁰. Kdo včas nevytrhl pojistku a neschoval ruku do rukavice, mohl mít omrzlé prsty. Pepa Moláček měl velikou sílu, vytrhl pojistku, ale v mrazu to necítil. A podal Svatošovi ostrý granát, na kterém se už odmotávala pojistka. Svatoš ho vzal a rychle odhodil. Moláčka strhl do zákopu, no, bouchlo to asi 10 metrů od nich. Také jsme často měli Střeleckou přípravu. Ale na závěr abych nezapomněl. Tu flašku zelené mi Standa Housar skutečně dal. Fefermintka byla výborná. Vyžahli jsme ji spolu.

A tím pro dnešek končím. Nadatloval jsem toho myslím už dost.

Ing. Jiří Jirsa, absolvent VHŠ 1955-1958

Mates - další útržky vzpomínek.

Mates by nepředstavitelný kapelník. Učil se snad truhlářem a při tom hrál na pozoun. Po roce 1948 bylo čím dál jasnější, že mnoho aktivních vojáků musí odejít z armády a na jejich místa bude třeba zajistit nové, kádrově vyspělé soudruhy. Přihlásil se, byl vybrán, prodělal kapelnický rychlokurz a s minimálním hudebním vzděláním se stal důstojníkem a kapelníkem. V Prachaticích, když jsem přišel já, už byl myslím poručíkem nebo nadporučíkem, nějak si to nepamatuji. Měl Kristova léta.

Pravda je, že povahou nebyl zlý. Myslím, že neměl zájem někomu zbytečně ublížit. Měl dvě dcery a o rodinu se staral. Nepil, nechodil za ženskými. Poslouchal manželku jako hodinky.

Nevím, jestli si vůbec uvědomoval, že řídí orchestr, kde mnozí muzikanti ho po odborné stránce vysoko převyšují. Nicméně byl snaživý. Do historie se vepsal několika svými výroky.

Nevím, co jsme to tehdy zkoušeli, ale dřeva tam měly takový běh v šestnáctinách legáto nahoru snad přes dvě oktávy. Je zajímavé, že jeho hluch zásadně slyšel tóny níž, než výš. Nikdy se nestalo, aby řekl: hrajete vysoko. Každý hrál nízko a jeho grimasy s palcem ukazujícím nahoru, kdy se ozývalo jeho ýš, ýš, byly pověstné. Písmenko „v“ mu na rtech zanikalo.

Dřeva tam zahrály ten běh

„Stop. Ty klarinety tady, jak mají ty dva takty - ty šestnáctiny, tak ten 1...2...3... ten 6. tón, to fis je nízko. Prosím znovu a dejte si pozor.“ ... Dřeva to zahrály úplně stejně. „No prosím, že to jde.“ Úšklebky muzikantů neviděl.

Stáli jsme na dvoře a hráli slavnostní pochod. Mates ukázal ... a strhl jej. Už nepamatuji, kdo to byl, nedával pozor a vlítnul tam. Mates se z asi 4 metrů obrátil na viníka s otázkou „Jak to, že nedáváte pozor!“

„Myslel jsem.....“ chtěl se nešťastník bránit.

„Nemáte co myslet!“ křičel na celou kapelu. „Nedal jsem Vám k tomu rozkaz“. Zpražil viníka a bylo vymalováno k všeobecnému veselí.

Jednou jsme hráli v PDA při jakési oslavě. Bylo plno shromážděných důstojníků a vybraných vojáků. Byla tam sovětská delegace, prostě sláva. Střídali se řečníci, my seděli na balkóně, hráli hymny apod. Byla přestávka a my hráli k poslechu. Někdo šel k mikrofonu přestávku ukončit a kapelník to strhnul. Tentokrát jsem to byl já, kdo tam vlítnul. Matesa to náramně rozčílilo, asi to byla akce, na které mu záleželo a na místě mě poslal do basy. Nastoupil jsem hned, jak to skončilo. V base jsem vyfasoval jednoho pucfleka, který měl za úkol mi nosit uhlí, topit a nosit jídlo. Nevím, jestli to byl některý základácký vězeň nebo služba, ani mě to nezajímalo. Ležel jsem na kavalci a bylo mi celkem dobře. Hráli jsme tehdy hokej na mistrovství světa s Rusáky a vedli jsme. Naproti na ubikacích praporu měli rádia puštěná na plný pecky a já otevřenými okny krásně slyšel. Nakonec jsme vyhráli 5:3, dozorčí odněkud vytáhl flašku a tak jsme to zapíjeli. Vyndal jsem peněženku a poslal pro další flašku. Bylo nás tam dost, dvě flašky nebyly ani znát. Druhý den však přišel dozorčí, že se dostavila spojka od hudby, že mě má odpoledne pustit na nějakou hru. A že se pak vrátím.

„Tak to ne.“ Prohlásil jsem. „Nikam nepůjdu. Jsem zavřený a zavřený budu celé tři dny. Mám vazbu a ne zostřenou vazbu“ vzkázal jsem po spojce kapelníkovi.

Tehdy to bylo tak. Byla vazba a zostřená vazba. Kdo měl vazbu, seděl, kdo měl zostřenou, mohl být brán tak zvaně na „práce“, to bylo to zostření. Většinou šlo o práce nijak vábné. Základáci chodili zametat kasárna, čistit latríny a tak. Ti, co byli z povolání, mohli chodit přes den do zaměstnání a do basy po pracovním dni.

Spojka, (mimochodem, byl to výborný houslista Karel Hewanický, základák, který u muziky vyfasoval hrát na hornu), odešla s mým vzkazem. Jednou udělený trest nebylo možné zvýšit, takže mi vazbu nešlo změnit na vazbu zostřenou. Za nějakou dobu přišla spojka znovu. Měl jsem prominutý zbytek trestu. V base jsem byl asi 18 hodin místo 3 dnů. A myslím, že od té doby se u kapely basa nedávala.

Ročníkový sraz.

19.května se v Praze, tradičně v 5.patře Bílé labutě, jako vždy, tedy v restauraci U Rozvařilů, sešli poslední liberečtí absolventi VHŠ, ročník 1955-1958. Setkání to bylo významné, konalo se k výročí 60 let od absolvování. Proto nás, kteří jsme přijeli mrzelo, že se nás sešlo jen 19. Při fotografování nás bylo dokonce jen 18, jeden přišel později. Na druhou stranu nás velice

potěšilo, že přes všechny možné zdravotní potíže přijeli i 3 kamarádi ze Slovenska. Jak už to bývá, pobavili jsme se, popili, pojedli a rozjeli se zase domů s tím, že se příště sejdem pokud možno už za 2 roky.

Aktiv Rady klubu KAVK 23.4.2018

Účast: Miroslav Průžek, Jiří Jirsa, Václav Hlaváček, Vladislav Císař Miloš Lovás.
Omluven: Jan Hykrda.

Zpráva předsedy KAVK o jednání na zámku v Roudnici nad Labem k zamýšlené výstavě o VHŠ a Voj. Hudbách. Příští porada v Roudnici 11.6.2018.
Schvalování příspěvků do Zpravodaje č. 122.

Miroslav Průžek st.

Naši jubilanti v období říjen 2018 – leden 2019

výročí	jméno	dat.nar.	výročí	jméno	dat.nar.
91	Pluhař Vratislav	30.1.1928	75	Matýšek Karel	26.11.1943
90	Škoda Josef	15.10.1928		Hyška Rudolf	30.1.1944
85	Novotný Bohumil	8.11.1933	70	Ježek Bohuslav	28.10.1948
	Tichý Antonín	28.1.1934		Pytlík Josef pplk.	13.1.1949
80	Hamrský Petr	15.10.1938	65	Doubek Vítězslav	9.10.1953
	Šváb Zdeněk	27.11.1938		Prajer Jan	5.11.1953
75	Kalod Miloslav	13.10.1943		Lorenc Josef	5.1.1954
	Hovorka Josef	1.11.1943	60	Petřík Zdeněk dipl.um.	11.11.1958

Opustili naše řady, čest jejich památce:

Informace o některých úmrtích se k nám bohužel mnohokrát dostávají pozdě. Přesto je uveřejňujeme.

91let	Zamrazil Zdeněk	14.4.1927	+ břez-en-duben 2018
87let	Holý Ladislav	30.9.1931	+ 27.6.2018
78let	Kudry Alexandr	16.2.1940	+ 8.5.2018

Pozvánka

Rada klubu KAVK zve své členy na výroční schůzi dne 13.10.2018 jako pondělí do konferenčního sálu hotelu DAP na Vítězném náměstí č.684/4 v Praze Dejvicích.

Začátek schůze je v 10:00, prezentace proběhne **v době 8:00 až 10:00.**

Prosíme přijďte včas, oproti minulým letům musíme sál opustit do 12:00. Nicméně se jako obvykle přesuneme do sousední restaurace, kde bude oběd. I tentokrát budeme dávat stravenky. Přijďte, bude se jednat o důležitých otázkách, které mají vliv na naše financování.

Za radu KAVK Ing. Jiří Jirsa
ekonom

KONTAKTY:

Předseda:

Miroslav Průžek, Babákova 2153/8, 148 00 Praha 4 - Chodov

mobil: 724 146 800

mail: miroslav.pruzek@centrum.cz

Ekonom a redakce Zpravodaje:

Ing. Jiří Jirsa, Nad vodovodem 6, 100 00 Praha 10

mobil: 777 666 096

mail: jjirsa@seznam.cz

Jednatel:

Pavel Tion

Mobil: 606 944 906

Mail: paveltion@seznam.cz

web stránka KAVK:

http:\\www.kavk.cz

facebook: <https://www.facebook.com/KAVK.CZ>

mail klubu: predseda@kavk.cz

Účty u FIO banky:

číslo BÚ (Běžný účet): 2800198771/2010 -běžný (B) IBAN:
CZ4520100000002800198771

číslo FK (Fio konto): 2400198772/2010 -spořicí (S) IBAN:
CZ3620100000002400198772

ZPRAVODAJ č.123 vydala rada klubu – 4.9.2018